

RICK RIORDAN

BOHOVIA
OLYMPU
NEPTÚNOV SYN

FRAGMENT

PERCY
JACKSON
VOJNÉ POKRÁČOVANIE
ÚSPEŠNEJ SÉRIE

Bohovia Olympu

Neptúnov syn

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Bohovia Olympu – Neptúnov syn – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BOHOVIA
OLYMPU
NEPTÚNOV SYN

2

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *The Heroes of Olympus 2 – The Son of Neptune*

Copyright © Rick Riordan, 2011

Cover Illustration by Steve Stone

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Translation © Zora Sadloňová, 2014

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

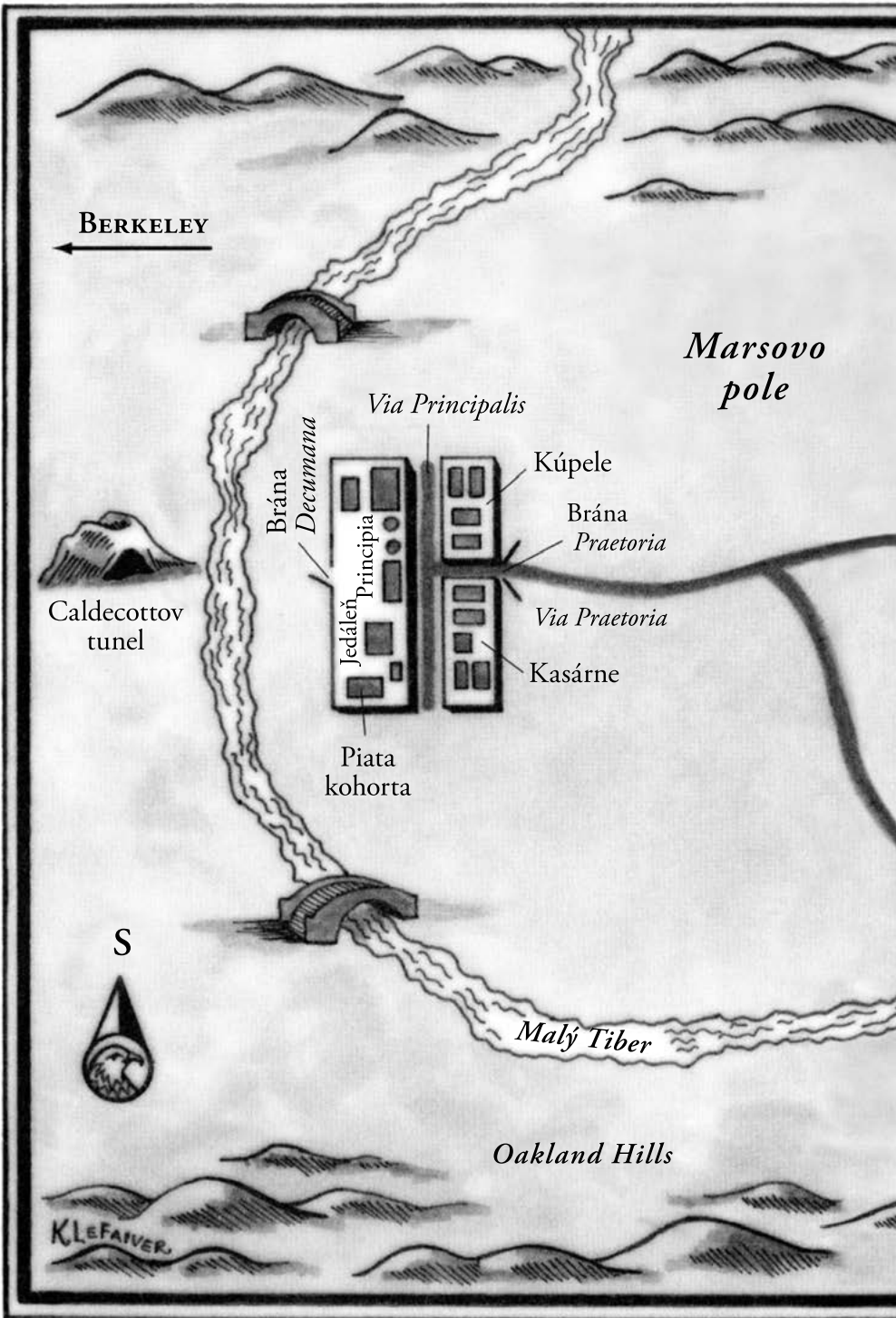
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3054-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3230-7 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3231-4 (1. zverejnenie, 2022) (mobí)

ISBN e-knihy 978-80-566-3229-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Pre Becky, ktorá sa so mnou delí o útočisko v Novom Ríme.
Ani Héra by ma nikdy nedonútila na teba zabudnúť.*

BERKELEY

*Marsovo
pole*

Via Principalis

Kúpele

Brána
Praetoria

Via Praetoria

Kasárne

Piata
kohorta

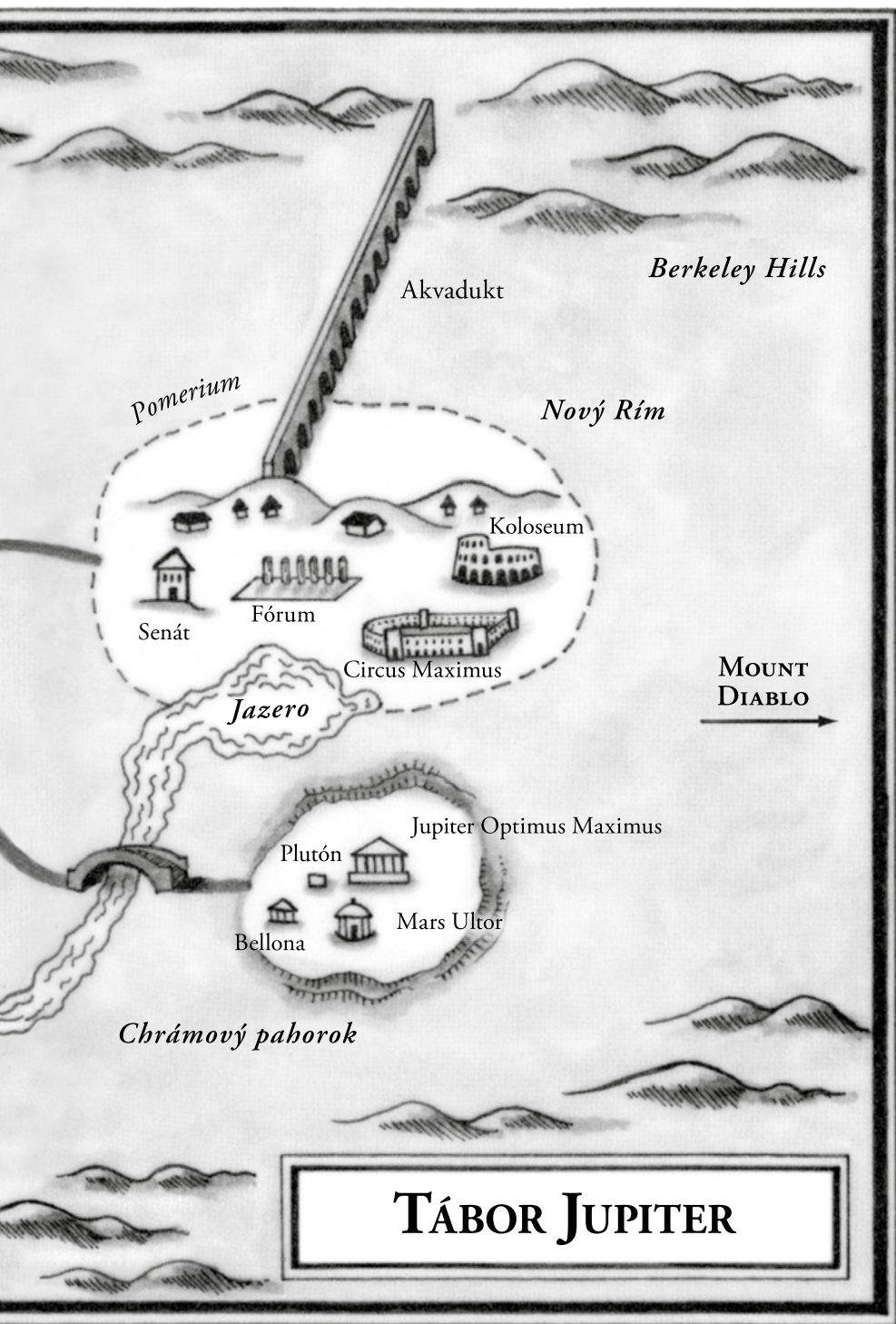
Caldecottov
tunel

S

Malý Tiber

Oakland Hills

KLEFAIVER.

TÁBOR JUPITER

PERCY

Tie ženské s hadími vlasmi začínali Percyho fakt otravovať.

Mali zahynúť už pred tromi dňami, keď na ne vysypal debničku bowlingových gúľ na trhovisku v Nape. Mali umrieť pred dvoma dňami, to ich prešiel policajným autom v meste Martinez. A *definitívne* mali umrieť dnes ráno v parku Tilden, lebo im odrezal hlavy.

Bez ohľadu na to, koľko ráz ich Percy zabil a koľko ráz sa mu rovno pred očami rozpadli, tvorili sa donekonečna ako zhubné obrie chuchvalce prachu. A zdalo sa, že im neutečie.

Dostal sa na vrchol kopca a lapal po dychu. Kedy ich zabil naposledy? Asi pred dvoma hodinami. Dlhšie nikdy mŕtve nevydržali.

Posledných pár dní skoro nespál. Jedol všetko, čo sa mu dostalo pod ruku – gumové medvedíky z automatu, vysušené praclíky a dokonca aj plnené kukuričné placky z fast foodu (tak hlboko ešte nikdy neklesol). Oblečenie mal roztrhané, obhorené a postriekané slizom oblúd.

Takto dlho prežil len vďaka tomu, že tie dve ženské s hadími vlasmi – *Gorgóny*, tak si vraveli – ho zrejme tiež nevedeli zabiť. Ich pazúry mu nedokázali prerezať kožu. Zuby sa im lámali, len čo sa pokúsili doňho zahryznúť. No Percy už nebude vládať bežať dlho. Čoskoro sa zrúti od vyčerpania a potom – aj keď ho *Gorgóny* zatiaľ nezabili, iste si nájdu nejaký spôsob.

Kam utiecť?

Obzeral sa vôkol seba. V inej situácii by sa možno kochal takým výhľadom. Po jeho ľavici sa rozprestierali zlatisté kopce vyšperkované jazerami, lesmi a niekoľkými stádami kráv. Po pravej strane sa ťahali smerom na západ roviny miest Berkeley a Oaklandu – rozľahlé šachovnice štvrtí s niekoľkými miliónmi ľudí. A tým by sa asi nepáčilo, keby im pokojné ráno pokazili dve obludy a zababraný poloboh.

Ďalej na západe sa pod striebřistým oparom ligotal Sanfranciský záliv. Stena hmly za ním pohltila väčšinu San Franciscu, ušetrila iba vrcholky mrakodrapov a veže mosta Golden Gate.

Percyho sa zmocnil zvláštny smútok. Čosi mu našepkávalo, že už v San Franciscu bol. To mesto malo niečo spoločné s Anabeth – jediným človekom, ktorého si pamätal zo svojej minulosti, aj keď iba zúfalo matne. Tá vlčica mu slúbila, že sa s ním opäť stretne a vráti mu pamäť – *ak* bude jeho putovanie úspešné.

Má sa pokúsiť prejsť záliv?

Lákalo ho to. Hneď za obzorom cítil silu oceánu. Voda mu vždy dodávala silu, najmä slaná voda. Zistil to pred dvoma dňami, keď zaškrtil jednu morskú príšeru v úžine Carquinez. Keby sa dostal k zálivu, mohol by si tam vybudovať posledný

úkryt. Možno by sa mu tam dokonca podarilo utopiť Gorgóny. No pobrežie bolo vzdialené najmenej tri kilometre, musel by prejsť celým mestom.

Váhal ešte z iného dôvodu. Vlčica Lupa ho naučila zbystriť zmysly – veriť inštinktom, a tie ho ťahali na juh. Jeho orientačný radar teraz pípala ako šialený. Koniec putovania bol blízko – mal ho už skoro pod nohami. Ale ako to? Hore na kopci nič nebolo.

Vietor sa zmenil. Percy zachytil kyslý hadí pach. O sto metrov nižšie sa niečo pohybovalo v lese – lámali sa vetvičky, šušťalo lístie, čosi tam syčalo.

Gorgóny.

Percy už milióny raz oľutoval, že majú taký dobrý čuch. Vždy tvrdili, že ho *vycítia*, lebo je poloboh – syn nejakého starého rímskeho boha. Percy sa skúšal vyvárať v blate, brodil sa cez potoky, dokonca nosil vo vreckách osviežovače vzduchu, že voňal ako nové auto; ale pach poloboha sa zrejme nedal len tak ľahko zamaskovať.

Dovliekol sa na západnú stranu vrška. Svah bol príliš strmý na to, aby sa z neho dalo zostúpiť. Klesal asi tridsať metrov dole, rovno k streche bytového komplexu vstavaného do úbočia. O ďalších pätnásť metrov nižšie sa pod kopcom ťahala cesta smerom k Berkeley.

Super. Žiadna iná cesta z kopca neviedla. Zahnal sám seba do slepej uličky.

Pozoroval rad áut prúdiaci na západ k San Franciscu a túžil v niektorom z nich sedieť. Potom si uvedomil, že cesta musí prechádzať pod kopcom. Musí tam byť tunel... rovno pod jeho nohami. Jeho vnútorný radar teraz úplne zošalel. *Bol* na

správnom mieste, iba veľmi vysoko. Musí preskúmať ten tunel. Potrebuje zísť dolu na cestu – a rýchlo.

Sňal si z chrbta batoh. Na trhovisku v Nape sa mu podarilo ukoristiť množstvo zásob: prenosné GPS, lepiacu pásku, zapalovač, lepidlo, fľašu na vodu, karimatku, pohodlný vankúšik Panda (poznáš z TV reklamy) a švajčiarsky armádny nožík – skoro všetko, čo si moderný poloboh môže želať. No nemal nič, čo by poslúžilo ako padák alebo sánky.

Takže mu zostávali dve možnosti: buď skočiť tridsať metrov dolu a zabiť sa, alebo zostať a bojovať. Oboje znelo dosť úboho.

Zahrešil a vytiahol z vrečka pero.

Nevyzeralo nijako zvláštne, iba ako obyčajné lacné pero, ale keď ho Percy otvoril, stal sa z neho nablýskaný bronzový meč. Čepel bola dokonale vyvážená. Kožená rukoväť mu sedela v dlani ako vyrobená na mieru. Na jej kryte bolo vyryté staro-grécke slovo, ktoré Percy napočudovanie poznal: *Anaklusmos*.

Zobudil sa s tým mečom prvú noc vo Vlčom dome – pred dvoma mesiacmi? Alebo to bolo skôr? Stratil už prehľad. Zistil, že sa nachádza na dvore vypáleného domu uprostred lesov, má na sebe krátke nohavice, oranžové tričko a na krku kožený remienok s niekoľkými čudnými hlinenými guľôčkami. V ruke zvieral meč, ale nevedel, ako sa tam dostal. Iba nejasne tušil, kto vlastne je. Bol bosý, premrznutý a zmätený. A potom prišli vlky...

Známy hlas hneď vedľa neho ho vrátil späť do reality: „Tu si!“

Percy sa odtackal od Gorgóny, skoro sa skotúlal zo svahu. Bola to tá usmievavá – Stehno.

Jasné, samozrejme, že sa nevolala Stehno. Percy si uvedomoval, že je dyslektik, lebo sa mu písmená pri čítaní prehadzovali.

Keď tú Gorgónu videl prvý raz, stála na trhu ako hosteska s veľkým zeleným nápisom: *Vitajte! Volám sa STHENO*, a on si myslel, že je tam *STEHNO*.

Cez kvietkované šaty mala ešte vždy prehodenú zelenú zamestnaneckú vestu trhovníčky. Keď sa jej človek díval iba na telo, povedal by, že je to nejaká bacuľatá stará babka – kým neskľzol pohľadom nižšie a neuvidel kohútie nohy. Alebo kým si nevšimol bronzové diviacie kly vyrážajúce z kútikov úst. Oči jej horeli dočervena a namiesto vlasov mala prepletené hniezdo svetlozelených hadov.

A čo bolo na nej najhroznejšie? Ešte vždy držala tú veľkú striebornú tácku so vzorkami zadarmo: s chrumkavými taštičkami s párkom a syrom. Tácka už bola celá dierkovaná po tom, čo ju Percy toľko ráz zabil, ale vzorky vyzerali stále dokonale. Stheno ich vláčila po Kalifornii, aby mohla Percymu ponúknuť desiatu, kým ho zabije. Nevedel, prečo to robí, ale keby niekedy potreboval brnenie, vyrobil by si ho z tých taštičiek. Boli nezničiteľné.

„Dáš si?“ ponúkla ho Stheno.

Percy sa po nej zahnal mečom. „Kde máš sestru?“

„Ale choď, schovaj ten meč niekam!“ vyzvala ho Stheno. „Predsa už dobre vieš, že nás ani božský bronz nadhlo nezabije. Ponúkni sa taštičkou! Tento týždeň sú v akcii a nerada by som ťa zabila s prázdny žalúdkom.“

„Stheno!“ Druhá Gorgóna sa objavila po Percyho pravici tak rýchlo, že nestihol zareagovať. Našťastie nazlostene zízala na sestru a jeho si nevšímala. „Povedala som ti, aby si sa k nemu prikradla a hneď ho zabila!“

Stheno zamrzol úsmev na perách. „Ale, Euryalé... Nemôžem mu najprv ponúknuť vzorku zadarmo?“

„Nie, ty debilka!“ Euryalé sa obrátila k Percymu a vycerila tesáky.

Vyzerala celkom ako jej sestra, okrem vlasov; namiesto zelených vreteníc mala kľbko červeno-čiernych hadov. Pracovnú vestu, kvietkované šaty a dokonca aj kly zdobili nálepky s päťdesiatpercentnými zľavami. Na odznaku za menom bolo napísané: *Ahoj! Volám sa ZDOCHNI, TY POLOBOŽSKÁ ŠPINA!*

„Bola to poriadna naháňačka, Percy Jackson,“ vyhlásila Euryalé. „Teraz si však v pasci a my sa pomstíme!“

„Syrové taštičky s párkom dnes iba za dva doláre deväťdesiatdeväť,“ dodala Stheno úslužne. „Oddelenie potravín, ulička číslo tri.“

Stheno sa na sestru zaškerila, čo s tými obrími bronzovými kľami nebola hračka. „Čo ty na to?“

„Nie!“ Euryalé sa zabodla červeným pohľadom do Percyho. „Mne je jedno, čo si pamätáš, syn boha mora. Cítim z teba Medúzinu krv. Áno, je to slabé, niekoľko rokov staré, ale *ty* si bol ten posledný, kto ju porazil. A *doteraz* sa nevrátila z Tartaru. Za to môžeš ty!“

Percy tomu vôbec nerozumel. Celá tá vec so smrťou a návratom z Tartaru bola preňho španielska dedina. Samozrejme, nerozumel ani tomu, ako sa pero môže zmeniť na meč alebo že sa obludy vedia maskovať niečím, čomu sa vraví hmla, alebo že on sám je syn nejakého päťtisíc rokov starého boha pokrytého fúzonôžkami. Ale *veril* tomu. Aj s vymazanou pamäťou vedel, že je poloboh, rovnako ako to, že sa volá Percy Jackson. Od prvého rozhovoru s vlčicou Lupou prijal bláznivý svet bohov a príšer za svoj. Hrozné.

„A čo s touto patovou situáciou?“ spýtal sa. „Ja nemôžem

zabiť vás a vy nemôžete zabiť mňa. Keby ste boli sestry Medúzy – tej Medúzy, ktorá menila ľudí na kameň –, nemal by som už dávno skamenieť?“

„Títo hrdinovia!“ vyprskla Euryalé znechutene. „Vždy začnú s týmto, presne ako naša mama: ‚Prečo neviete premeniť ľudí na kameň? Vaša sestra vedela zmeniť ľudí na kameň.‘ No, bohužiaľ ťa sklame, chlapče! To bolo iba Medúzino prekliatie. *Ona* bola tá najodpornejšia z našej rodiny. Mala najväčšie šťastie!“

Stheno sa zatváрила dotknuto. „Mama vravela, že najodpornejšia som *ja*.“

„Ticho!“ vyštekla Euryalé. „A pokiaľ ide o teba, Percy Jackson, je to pravda, že nesieš Achillovo znamenie. Preto je ťažšie ťa zabiť. No neboj sa. My si cestu nájdeme.“

„Aké znamenie?“

„Achillovo,“ zopakovala Stheno veselo. „Och, ten bol *úžasný*. Ako dieťa ho namočili do rieky Styx, vieš, takže bol nezraniteľný, až na malý kúsok na päte. A to sa stalo aj s tebou, miláčik. Niektorí ťa musel namočiť do Styxu a teraz máš kožu ako zo železa. Ale bez obáv, hrdinovia ako ty majú vždy slabé miesto. Stačí ho nájsť a potom ťa zabijeme. Nebude to super? Daj si taštičku!“

Percy sa snažil uvažovať. Nepamätal si, že by sa namočil do rieky Styx. Ale veď si nepamätal skoro nič. Nezdalo sa mu, že má kožu ako zo železa, ale to by vysvetľovalo, prečo tak dlho odoláva Gorgónam.

Možno keby sa jednoducho skotúlal z tej hory... prežil by? Nechcelo sa mu riskovať – nemá nič, čím by pád spomalil, nijaké sane ani...

Zadával sa na Stheninu veľkú striebornú táciu so vzorkami zadarmo.

Hmmm...

„Predsa len ochutnáš?“ zaujímala sa Stheno. „To je rozumné, miláčik. Pridala som do nich trochu gorgónskej krvi, aby si mal rýchlu a bezbolestnú smrť.“

Percymu sa stiahlo hrdlo. „Ty si do tých taštičiek pridala vlastnú krv?“

„Iba trošku.“ Stheno sa usmiala. „Malý zárez do ruky, ale je to od teba milé, že sa zaujímaš. Aby si vedel, krv z našej pravej strany všetko vylieči, ale krv z tej ľavej je smrteľná...“

„Ty trúba!“ zvriskla Euryalé. „To mu nemáš vraviť! Čo myslíš, že tie taštičky zje, keď mu prezradíš, že sú otrávené?“

Stheno to ohromilo. „Nie? Ale veď som mu sľúbila, že to bude rýchle a bezbolestné.“

„O to nejde!“ Euryalé sa nechty zmenili na pazúry. „Zabijeme ho kruto – budeme doňho jednoducho sekať, kým nenájde jeho slabé miesto. Keď porazíme Percyho Jacksona, budeme slávnejšie ako Medúza! Naša patrónka nás štedro odmení!“

Percy zovrel meč. Musí si tú akciu dokonale naplánovať – niekoľko sekúnd zmätku, schytiť tácku ľavou rukou...

Nech si ďalej rozprávajú, pomyslel si Percy.

„Kým ma rozsekáte na kusy,“ začal, „kto je tá patrónka, o ktorej hovoríte?“

Euryalé sa zaškerila. „Bohyňa Gaia, samozrejme! Tá, ktorá nás priviedla naspäť zo zabudnutia! Stretnutia s ňou sa nedožiješ, ale tvoji priatelia pod nami čoskoro pocítia jej hnev. Už teraz jej vojská pochodujú na juh. Na sviatok Fortuny sa sem dovalia a polobohovia padnú ako... ako...“

„Ako naše ceny na trhu!“ dokončila Stheno.

„Pfff!“ oborila sa Euryalé na sestru.

Percy sa chopil príležitosti. Schytil Stheninu tácku, až sa otrávené taštičky rozleteli, zahnal sa mečom a Euryalé rozsekol na polovicu.

Zdvihol tácku a Stheno sa ocitla zoči-voči vlastnému umasťenému odrazu.

„Medúza!“ zjačala.

Jej sestra Euryalé sa rozsypala na prach, no hneď sa začala obnovovať ako nezmar.

„Stheno, ty blázon!“ zachrčala, len čo jej z kôpky prachu napoly vyrástla tvár. „To je iba tvoj vlastný odraz! Pusť sa doňho!“

Percy udrél kovovou táckou Stheno do hlavy a Gorgóna upadla do bezvedomia.

Strčil si tácku pod zadok, v duchu sa pomodlil k tomu rímskemu bohovi, ktorý je patrónom šialených sánkarských vylovení, a spustil sa zo svahu.

PERCY

Keď sa rúтите z kopca osemdesiatkilometrovou rýchlosťou a v polovici si uvedomíte, akú ste urobili hlúposť, je už neskoro.

Percy sa horko-ťažko vyhol stromu, odrazil sa od skaly, obrátil sa okolo vlastnej osi a nezadržateľne sa hnal k diaľnici. Tá sprostá tácka nemala posilňovač riadenia.

Počul vreskot sestier Gorgón a hore na kopci si všimol koralové hady na hlave Euryalé, no nemal čas sa tým zaoberať. Strecha budovy dolu sa približovala ako prova bojovej lode. Čelná zrážka o desať, deväť, osem...

Podarilo sa mu zvrtnúť na bok, aby si pri náraze nezlámал nohy. Tácka preskákala po streche a vymrštila sa do vzduchu. Odletela na jednu stranu, Percy na druhú.

Kým padal k ceste, v hlave mu prebleskol strašný scenár. Jeho telo sa rozpľasne na skle nejakého terénneho auta a nazúrený chlap za volantom sa ho pokúsi striasť stieračmi. *Z neba padajú debilní pubertiaci! To mi ešte chýbalo! Aj tak už meškám!*

Ako zázrakom ho nápor vetra odviaľ nabok – práve tak, že

sa vyhol ceste a zrútil sa do krovia. Nebolo to mäkké pristátie, ale lepšie ako asfalt.

Percy zastonal. Mal chuť ležať a omdlieť, ale musel ísť ďalej. Pozviechal sa na nohy. Ruky mal doráňané, ale zdalo sa, že si nič nezlomil. Batoh mu zostal. Pri tej šialenej jazde prišiel o meč, no vedel, že sa mu nakoniec znovu objaví vo vrecku ako pero. Patrílo to k jeho kúzlu.

Zadíval sa na kopec. Gorgóny s pestrými hadími vlasmi a v bleдозelených vestách sa nedali prehliadnuť. Postupovali z kopca, pohybovali sa pomalšie ako Percy, ale omnoho obratnejšie. Tie slepačie nohy museli byť na lezenie ideálne. Percy odhadoval, že mu zostáva asi tak päť minút, kým sa k nemu dostanú.

Vysoký plot z pletiva vedľa neho oddeloval cestu od kľukatých uličiek, útulných domčekov a vysokých eukalyptov. Bol tam zrejme preto, aby bránil ľuďom dostať sa na cestu a vyvádzať tam hlúposti – ako napríklad vchádzať na tácke do rýchleho pruhu –, no pletivo bolo samá diera. Percy cez jednu z nich ľahko preklzol. Mohol by si nájsť auto a odísť na západ k oceánu. Nerád kradol autá, ale keď mu šlo o život, v priebehu niekoľkých týždňov si ich zopár „vypožičal“ vrátane jedného policajného. Chcel ich vrátiť, ale nijaké vozidlo dlho nevydržalo.

Pozrel na východ. Ako čakal, o necelých sto metrov ďalej sa cesta zarezávala do úpätia kopca. Ako očné jamky obrej lebky naňho zízali dve ústia tunela, jedno pre každý smer. Uprostred, kde by mal byť nos, vybiehala zo svahu betónová stena s kovovými dverami ako vstupom do bunkra.

Mohol to byť údržbársky tunel. To by si asi pomysleli smrteľníci, keby si vráta vôbec všimli. No tí nemohli vidieť cez hmlu. Percy vedel, že tá brána skrýva niečo viac.

Po bokoch stáli dve postavy v brnení. Mali na sebe čudesnú zmes chocholatých rímskych prilbíc, náprsných pancierov, zbraní, riflí, fialových tričiek a bielych tenisiek. Strážca napravo vyzeral ako dievča, aj keď sa to v brnení dalo ťažko rozoznať. Ten naľavo bol zavalitý chalan s lukom a puzdrom so šípmi na chrbte. Obaja držali dlhé drevené palice so železnými hrotmi, pripomínajúce staromódne harpúny.

Percyho vnútorný radar kvílil ako šialený. Po tej skúške strašných dní sa konečne ocitol pri celi. Inštinkty mu našepkávali, že ak sa dostane za bránu, bude v bezpečí – prvý raz od chvíle, keď ho vlčica poslala na juh.

Tak prečo sa mu nechcelo vojsť?

O kúsok vyššie sa Gorgóny šplhali po streche bytového komplexu. Boli iba na tri minúty od neho – možno aj menej.

Čosi v ňom sa chcelo rozbehnúť k bráne v kopci. Musel by sa dostať do stredu cesty, tam to stihne raz-dva. Zvládne to prv, než sa k nemu Gorgóny dostanú.

No niečo v ňom zase chcelo zamieriť na západ k oceánu. Tam by bol v bezpečí. Tam by mal najväčšiu silu. Z rímskych strážcov pri bráne bol nesvoj. Voľačo mu našepkávalo: *Toto nie je tvoje teritórium. Toto je nebezpečné.*

„Jasné, máš pravdu,“ ozval sa nejaký hlas vedľa neho.

Percy sa strhol. Najskôr mu zišlo na um, že sa k nemu znovu zakradla Stheno, ale tá stará dáma, ktorá sedela v kroví, bola ešte odpudivejšia ako Gorgóna. Vyzerala ako hipisáčka pohodená do jarku pri ceste asi tak pred štyridsiatimi rokmi, kde odvtedy zbierala smeti a handry. Mala na sebe batikované šaty, roztrhané deky a igelitky. Kučeravá sivohnedá štica pripomínala penu z piva a mala ju stiahnutú dozadu členkou so